

det tydeligt og ligefrem? Er det ikke en aldeles naturlig Fordring til en ſaadan Beſtemmelse, der vil tilintetgjøre en gyldigt og lovligt erhvervet Ret, at den ſelv ſkal være tydeligt udtaalt, at man ſkal have et klart og beſtemt Bud at holde ſig til? Hvad ſkulde der have været i Veien for, at der havde ſtaaet i § 58: „Kommer den gyldigen Valgte i et af de Tilfælde, der udelukke fra Valgbarhed eller ophører han at boe i Kredsen, ſaa miſter han den af Valget flydende Ret.“ Diſſe Ord: „ophører han at boe i Kredsen“ kunde og burde have været ſatte til, naar det havde været Meningen; ſaa havde Tingen været klar. Det, at de ikke ſtaaer der, er i mine Tanker afgjørende, thi, naar der er Dpfordring, ſom Tilfældet er i et ſaa vigtigt Forhold, til at tale tydeligt, og der kan tales tydeligt, ſaa tilføder jeg ikke efter min Retsføleſe Ord, der ere tvetydige, at omfatte Noget, der ikke utvivlſomt ligger indenfor deres Omraade. — Den ærede Ordſfører ſtillede iøvrigt for i ſit Foredrag ſen Fordring, ſom ogſaa klinger gjennem Betænkningen, og ſom jeg godt kan forſtaa, at man føler ſig drevet til at ſtille, for netop at kunne paaberaabe ſig Ordene ſaa meget ſtærkere, hvilket jo er det Udgangspunkt, ſom Udvalget har valgt ſig, den Fordring nemlig, der formeentlig ſkulde være dieteret af Sagens Natur og ogſaa ſkulde fremgaae af Lovgivningen, at, for at bevare ſin Ret efter Valget hele Perioden igjennem, maatte den Valgte til ethvert givet Dieblik kunne vælges paany. Jeg troer imidlertid paa ingen Maade, at dette i ſin Almindelighed kan ſiges at være nogen naturlig eller lov hjemlet Fordring. Meget mere ere vi fortrolige med, at der til et Forholds Stiftelse og Paabegyndelse ofte kan udkræves Andet og Mere, end hvad der juſt behøves til dets Fortfættelse og Vibeholdelse, og langt fra at være Love, ſpecielt Lovene paa det offentlige Retsgebeet, ſkulde kunne paaberaabes ſom Hjemmel for Ordſførerens Paastand, er ogſaa der netop ved dette Slags Anliggender det Modſatte Tilfældet, hvad noſſom fremgaaer af Forfatningslovene ligefra Forordningen 15de Mai 1834 af og af vore communale Love, ſaaledes ſom en foregaaende Taler alt har nævnt. — Jeg kan ſaaledes ikke erkjende, at det er rigtigt

at læſe § 58 med en ſaadan i ſig ſelv urigtig Forudſætning, og jeg paastaer, at, naar Paragraphen retteligen forſtaaes, vil det Tilfælde, at den Valgte flytter fra en Kreds ind i en anden, ikke kunne komme ind under Ordene, ſaaledes at Valget af den Grund ſkulde kunne ophøre at være gyldigt, ſaaldt ſom jeg efter min Betragtning i det Hele kunde tænke mig, at dette virkelig ſkulde have været Meningen, den ſande og virkelige Mening, ſom det jo dog i ethvert Tilfælde i ſidſte Inſtants maatte gælde om.

Skulde det iøvrigt her, hvad jeg i og for ſig maatte finde urigtigt, for Alvor gaae ud paa en Ordkamp, og den Paastand møde fra den anden Side, at Ordene gjøre det af med Rettigheden, ſaa vilde det være nødvendigt at ſee noget mere ind til et vigtigt Udtryk i den ſamme § 58, ſom jeg ikke veed, om Udvalgets Dpmærkſomhed paa den Maade har været henvendt til. Der tales i § 58 om Tilfælde, der udelukke fra „Valgbarhed“, men hvad er da egentlig Betydningen af dette Ord paa dette Sted, ſtrængt taget? Det er jo ganſke viſt, at man ved Valgbarhed i videre Forſtand maa forſtaa Indbegrebet af ſamtliche de Betingeſer, der ere ſtillede for, at den Paagældende kan vælges, men ligefaa viſt er det, at et andet Begreb kendes, Valgbarhed i ſnevriere Forſtand, ſom Indbegrebet af de i deres Væſen perſonlige Egenſkaber; Domicilbeſtemmelſen eller den deri liggende Fordring til den Valgte kommer iſølge § 38 ganſke viſt med under Valgbarhedsbegrebet i videre Forſtand, men derimod ikke under dette Begreb i ſnevriere Forſtand. At det ikke er en vilkaarlig Udſkilſe, jeg her gjør, kan jeg ſtrar viſe. Jeg kunde paaberaabe mig Domicilbeſtemmelſens eget Væſen; thi deri troer jeg dog at kunne ſaae Medhold, at denne Fordring, rét egentlig beſeet, ſnarere er en Indſkrænkning i Valgerneſ Ret end en ny perſonlig Egenſkab hos Manden, men jeg har bedre Argumenter end denne blot abſtracte Betragtning. Seer man hen til Grundloven af 1849, ſom jo ſtaaer i den allernøteſte Forbindelse med den nuværende Grundlov, og hvis Domicilbeſtemmelse kun er kvantitativt, ikke kvalitativt forſkjelligt fra den nuværende Forfatnings, ſaa finde vi netop der